

Zus & Zo

Een maandelijks column, vol met beschouwende gedachten over het wel en wee in het leven van de Grote en de Kleine Zus. Hun ervaringen en belevingen, geïnterpreteerd en verteld door de mama. Met illustraties van Wäsp.

Ommetje

‘Allez, dames! Nu moet het echt lukken. Hop hop!’ supporter ik op mijn best. ‘Jas! Sjaal! Muts! Handschoenen... Spring er maar in! En niet treuzelen asjeblijft!’ ‘Okay! Doen we!’ klinkt het enthousiast. En zoals steeds ... Lukt het voor geen meter.

De Dolle Dames. Ze beheersen ‘de kunst van het ommetje’ tot in de puntjes. Dralen, dromen, ronddraaien en procrastineren. Ze kunnen het allemaal. Onderweg naar het doel (‘Jas. Sjaal. Muts. In de hal.’) wordt hun aandacht altijd weer onweerstaanbaar omgeleid naar hun ‘kunstenatelier’, de ronde tafel in de woonkamer, waar maakseltjes en knutseltjes in constante staat van wording zijn. Om dan ‘Nog eventjes dit te doen hieraan!’

Schoenen aantrekken wordt steevast onderbroken door mijmergedachten die ‘Zomaar plots in mijn hoofd zitten!’ Aankleden verloopt altijd chaotisch omdat de Kleine Zus telkens weer onbedwingbaar gieberend rond de Grote Zus lijkt te moeten draaien (‘Kijk! Ze zet een handschoen recht op haar hoofd!’). En het huiswerk wordt altijd liefst nog een beetje uitgesteld (‘Mag ik eerst nog wat spelen? Efjes nog? Plieees?’). En zo lijkt het altijd Echternach in ons dagelijkse bestaan... Zucht.

Eerste nippertjes bestaan niet. Enkel de laatste. En zo gebeurt het dat we meermaals, na het nodige treuzelen, mijmeren, dromen en gekken, op het laatste nippertje aankomen waar we moeten zijn. Als een ‘just-in-time delivery’.

In de trein op weg naar het werk, en na een wederom ochtendlijke Echternachprocessie naar school, gaan mijn eigen mijmeringen uit naar hun mijmeringen. ‘Waar komen al die ommetjes vandaan?’ vraag ik me af. ‘Waar gaan hun gedachten naartoe? En hoe komt het dat al die treuzelarijtjes zo onbedwingbaar lijken?’

Voor hen is het de normaalste zaak van de wereld om in kronkeltjes te gaan. Waarom ook, zou je recht naar je doel gaan, wanneer je dit via zijpaadjes kan doen? Waarom een autosnelweg van acties en targets, wanneer je er ook kan geraken via heerlijke haarspeldbochtjes? Hersenkronkels gaan toch ook niet rechtdoor?

In ieder geval staat vast dat er tijdens al die ommetjes prachtige tekeningen en kunstwerkjes worden gemaakt, verhalen worden neergepend en uitvindingen ontstaan. Uit het kronkelige niets wordt een nieuwe wereld gecreëerd. Uitvinders zijn het! Kunstenaars! En Grootse Denkers! Misschien moet ik al die Echternachjes wel koesteren? En niet te vlug “Allez, allez! Hop hop!” zeggen? Archimedes ontdekte zijn wet toch ook maar gewoontjes in bad (Eureka!)? Bij Newton viel de frank door een toevallig vallende appel. En bij Higgs was het een mijmerwandeling in de Schotse bergen die hem op het idee bracht van zijn boson. Bovendien weet iedereen dat Einstein een eersteklasdromer was... Ommetjes kunnen dus leiden tot Grootse Dingen!

‘Okay’ besluit ik. We gaan dit weekend het mijmeren koesteren. Alles mag in ommetjes en kronkeltjes. En in deze staat van verwondering gaan we nieuwe dingen bedenken. Een Nieuwe Wereld creëren! Ontdekkingstocht door het park. Chemie-testjes op aardappels. En uitvindingen

doen die de wereld zullen veranderen! Uiteraard gevierd met een Grootse Nobelprijsceremonie. Want! Vanaf dan! Zal Kessel-Lo niet meer zijn wat het was! Ha nee zeg. Het zal de plek zijn waar de Nobelprijszussen wonen! En de mensen zullen zeggen: 'Verdraaid zeg. De Marie Curietjes van Kessel-Lo! Hier in onze straat? Waauw!' Althans... in onze dromen.

Later die dag word ik op het koffieplekje door een collega uit mijn eigen mijmeringen gehaald: 'Aha! Ik zie het!' zegt hij. 'Hier zijn Grootse Ideeën aan het ontstaan!' 'Jawel, jawel. En zoals altijd zijn ze baanbrekend en wereldschokkend!' We schieten in de lach. Ha ja. Want ik weet nu eindelijk wat we vanavond gaan eten...